

са полюбешъ на бѣсилницата, ако да не бѣше слугата ти! Азъ тоя си часъ познахъ стариятъ пжрчъ. Е, мислилъ ли си ти, ваше благородие, че човѣкътъ, който та избави отъ виѣлицата, е билъ самиятъ царь? (Тука той зема на себѣ си важенъ и тайнственъ поглѣдъ.) Ти си много виновенъ предъ мене, продължи той, — но азъ та отжрвахъ за твоята добродѣтель, или за това, че ти ми послужи, когато азъ трѣбаше да бѣгамъ отъ хладъ и отъ гладъ. Какво щешъ ти още да видишъ! Така ли още щѣ азъ да та награда, когато превзема царството си! Обѣщавашъ ли са ти да ми слугувашъ съ се сжрце?

Питанието на злодѣецътъ и неговата джрзостъ ми са показаха до толкова смѣшни, щото азъ не можѣхъ да са не засмѣя.

— Защо са смѣнешъ? ма попита той начумерѣно.
— Или не вѣрвашъ, че азъ сжмъ самиятъ царь?

Азъ не знаѣхъ какво да права. Да припозная злодѣецътъ за царь, азъ не можѣхъ, защото това ми са виждаше като непростително малодушие; а да го нарѣка въ очите лжжецъ, азъ би трѣбало да са окача самъ на бѣсилницата, и онова, което бѣхъ са рѣшилъ да направа предъ народътъ въ пжрвата минута на негодованието си, ми са виждаше сега безполезно самосхваство. Азъ не знаѣхъ що да права. Пугачовъ чѣкаше отговорътъ ми начумерено. Най-послѣ (и сега още си припомипамъ съ радостъ тая минута) чувството на длжността вжстжржествува въ мене надъ човѣческата слабостъ. Азъ отговорихъ Пугачову така: „Слушай. Азъ желая да ти кажа сичката истина... Разсжди ти самъ, мога ли азъ да та припозная за царь? Ти си човѣкъ съ умъ: ти и самъ би позналъ, че азъ са преструвамъ.“

— А кой сжмъ азъ, по твоеото мнѣние? каза той.